

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 2. Eadem sententia Conciliorum autoritate probatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

§. II.

*Eadem sententia Conciliorum auctoritate
probat.*

Ex tribus præsertim Concilijs nostræ sententiæ veritas
probari potest.

Primum est Conc. Valentinum c. 2. vbi dicitur, *Malos non ideo perire, quia boni esse non potuerunt, sed quia boni esse noluerunt; unde sequitur, gratiam malis conferri, quæ boni esse possint, cum ex se ipsis & sine illa tales esse non possint; sed gratiam ab ijs repudiari, eò quod boni esse nolint.*

Secundum est, Conc. Senonense celebratum anno 1528 paulò ante Tridentinum, in cuius decreto 15. expressis verbis definitum habetur, *Tale non esse Dei trahentis auxilium, cui resisti non possit, quod postea probat iisdem ferme scripturæ locis quæ §. præc. relata sunt, additque, Frustra certe Stephanus Iudeos dura cervicis, & in eircumciss cordis argueret, qui semper Spiritui Sancto resisterent; frustra Paulus Thessalonicenses admoneret spiritum ne excinguerent, si divinæ inspirationibus homines inevitabiliter raperentur.*

Tertium denique est, Conc. Trid. sess. 5. cap. 6. vbi dicit, *peccatores per excitantem, atque adiutantem gratiam, ad convertendum se ad suam ipsorum iustificationem, eidem gratia liberè assentiendo, & cooperando, disponi; ita ut tangente Deo cor hominis per Spiritus Sancti illuminationem, neque homo ipse nihil omnino agat inspirationem illam respicient, quippe qui illam & abijcere potest, & can. 4. anathemà profert in eum qui dixerit liberum hominis arbitrium à Deo motum, & excitatum non posse dissentire, si velit; ex quibus Concilij verbis sic possumus argumentari: gratia illa vocans & excitans de qua loquitur Concilium talis est, ut sufficiat homini ad convertendum se & ad bonū operandum; atqui ex mente Conc. potest homo eiusmodi gratiæ*

gratiam abijcere si velit, etiam tunc cum per eam actualiter à Deo excitatur, & mouetur, illique dissentire: ergo ex Conc. mente, potest homo gratiam sufficientem abijcere illique dissentire.

§. III.

Probatur eadem sententia ex SS. Patribus.

Ex innumeris ferè SS. Patrum testimonijs, quæ hæc afferri possent, aliquot illustriora proferemus.

In primis ex S. Chryl. hom. 7. in S. Ioan. *Gratia Dei, inquit, in omnes diffusa est, omnibus se facilem exhibet, omnes pari honore aduocat, qui autem eius munere frui negligunt, hanc suam cecitatem sibi ipsis imputent.*

Ex S. Leone Papa serm. 2. in solemnitate Epiphaniæ, *Si dona Dei, inquit, non irrita fecerimus, per ea quæ dedit, merebimur accipere quod promissit: ergo secundum illius mentem dona Dei per quæ meremur, id est auxilia gratiæ excitantis, irrita facere possumus.*

Ex S. Ambr. ser. 8. in P. al. 118. *Plena est, inquit, terra misericordiâ Domini, si quis autem non credit in Christum, generali beneficio ipse se fraudat, ut si quis clausis fenestris radiis solis excludat, non ideo sol non ortus est omnibus, quia calore eius se ipse fraudauit; sed quod solis est, prerogatiuam suam seruat; quod imprudens est, communi a se lucem gratiam excludit.*

Ex S. August. epist. 54. ad Macedonium, *Pertinet, inquit, ad nos ut boni simus; accipere & habere id, quod dat is qui de suo bonus est, quo quisque neglecto, de suo malus est: ergo ex illius mente id negligere & abijcere possumus, quod Deus dat ut boni simus: & lib. 2. Actor. cap. 8. cum Felice Manichæo, Non est ergo indignum, inquit, ut Deus dicat, ite in ignem æternum, hi qui per liberum arbitrium misericordiam eius respuerunt: & lib.*

ad